

Một câu chuyện trần trụi và bi thương

Một ngày đẹp trời, anh đi tắm. Không như những ngày trời ít đẹp khác, hôm nay, anh soi thật kỹ cơ thể mình, và bàng hoàng phát hiện một bên tinh hoàn xanh xám lại. Thảng thốt, hoang mang và ngỡ ngàng.

Lau khô người, mặc vội quần áo, anh lao ngay đến nhà thương, như một cơn lốc. Sau một buổi để bác sĩ thăm khám và làm đủ thứ những xét nghiệm, anh ra ngồi đợi ngoài hành lang. Thời gian như đông cứng. Tới chiều, ông bác sĩ hiền hậu kêu anh vô mà an ủi rằng "Thật tiếc, chúng tôi không thể tìm ra được nguyên nhân nhưng vẫn quyết định sẽ cắt bỏ, phòng trường hợp lan rộng. Không sao, một nhà máy vẫn dư sức sản xuất đạn dược, anh bạn trẻ à".

Biết sao bây giờ, đành ngậm ngùi.

Sau hôm đó, dù trời có đẹp hay không, anh vẫn tắm kỹ, và cố nhiên, kiểm tra cơ thể mình cũng thật kỹ. Cỡ một tuần nữa, điều không mong muốn nhất cũng đã xảy ra: bên còn lại cũng xanh xám, y như bên kia, giờ đã tan rã đâu đó..

Lại học tốc lao đến nhà thương, gặp lại đúng ông bác sĩ hiền hậu hôm trước. Và lần này, ông vỗ về "Thôi, không còn làm cha được thì dù sao, vẫn còn có thể làm chồng. Cắt luôn nghe".

Anh, nói gì đi nữa, vẫn là một kẻ lạc quan. Bởi nhờ vậy nên tự nhủ rằng không còn đạn dược nhưng dù sao, chỉ cần móc súng ra, kẻ thù cũng đủ kinh hồn bạt vía rồi.

Lại cắt.

Nhưng... "đời không như ước mơ lòng người cuộc đời xô đẩy mình đến rã rời - nhạc và lời Anh Bằng". Ông Trời vốn hay trêu người kẻ hiền. Cỡ nửa tháng sau, cái phần cuối cùng còn lại ấy, cũng lên cùng chiếc xuống với hai trợ lý của nó. Lần này thì sự kiên nhẫn không còn, anh lao như một chiếc phi thuyền đến gặp

vị bác sĩ khả kính rồi phun ra vài tràng tiếng Đan Mạch vốn học được ngoài trung-tâm-ngoại-ngữ-lê-đường. Anh uất giận vì cái nhà thương lớn như vậy, bác sĩ có học hàm học vị như vậy, máy móc thiết bị hiện đại như vậy mà vẫn không thể tìm ra căn nguyên bệnh tình của anh, thậm chí không thể gọi tên nó. Đợi anh nguôi giận, ông bác sĩ ôn tồn biểu "Thôi, để cứu tính mạng, cũng phải làm điều không ai mong muốn...".

Hai ngày sau, xuất viện, anh đi lang thang như kẻ vô định và ủ ê nghĩ rằng nếu bây giờ đang thời phong kiến, chắc mình vào cung mẹ nó cho rồi. Và cuộc đi vô định ấy dắt anh tới nhà sách.. Rồi cũng vô định, anh bốc đại một cuốn mang về đọc cho đoạn tháng qua ngày. Tới nhà, mở ra, là cuốn Giã Từ Vũ Khí. Hận. Hận ông bác sĩ, hận cả ông Ernest Hemingway nào đó.

Đọc chưa xong cuốn sách, anh lại phát hiện cái chỗ phẳng lì ấy cũng xanh xám nốt. Lần này thì ông bác sĩ vừa nói chuyện, vừa lúi ghế về phía sau:

- Có một đoàn bác sĩ hàng đầu của Mỹ vừa nhận lời mời của tụi tui, mấy ông sẽ qua đây trong hai tuần nữa để thăm khám và hội chẩn cho trường hợp của anh. Y văn thế giới chưa ghi nhận nên nghe về case này, họ cũng quan tâm lắm. Anh bình tĩnh, việc bây giờ là giữ tính mạng, không để nó di căn.

Và cái ngày mong đợi ấy cũng đến. Sau một ngày các bác sĩ căng thẳng hội chẩn và anh hoang mang chờ đợi, 6 giờ chiều, họ gọi anh vô phòng và trả một tập bệnh án thật dày kèm tờ kết quả.

Nó chỉ có bốn chữ:

sau khi khám kĩ cả cái quần lót màu, các BS đưa ra một kết luận "quần lót made in china nên PHAI MÀU dzính dzô"

Quần lót ra màu.

Quoc Pham
(sưu tầm)